

Sygn.akt. II AKa 404/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Mrozik - Sztykiel /spr/

Sędziowie: SA Ewa Jethon

SO(del) Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant: st.sekr.sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2017 r.

sprawy **R. Z.** ur. (...) w W. s. W. i M. zd. M.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, art. 18 § 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk, z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk, z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 252 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 marca 2014 r. sygn. XVIII K 177/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. Z. w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej;

2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3.2 przyjmuje zamiast „wprowadzenia do obrotu” znamię „uczestnictwa w obrocie”;

3. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3.3 eliminuje: z opisu czynu zwroty „w z góry powziętym zamiarze”, „i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, z podstawy prawnej skazania art. 12 kk, a z podstawy prawnej wymiaru kary art. 64 § 2 kk;

4. uniewinnia oskarżonego od dokonania czynu przypisanego w punkcie 3.4. wyroku w ramach zarzutu XXXIX aktu oskarżenia, jednocześnie uchylając orzeczenie z punktu 3.16 wydane na podstawie art. 46 § 1 kk i w tej części wydatkami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa;

5. w zakresie czynów z punktów 3.5 i 3.6 eliminuje z podstawy prawnej wymiaru kary art. 64 § 2 kk;

6. odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 3.10 i 3.13 ustala wagę kokainy po 800 g, a nadto odnośnie tych czynów i czynów przypisanych w punktach 3.7, 3.8 przyjmuje, iż stanowią jedno przestępstwo, którego datę

początkową czynu określa jako nie wcześniej niż po 23 grudnia 2008 r. i tak przypisany czyn kwalifikuje, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i na podstawie tych przepisów w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. skazuje oskarżonego na karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

7. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 3.12 przyjmuje w kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 kk zamiast art. 64 § 2 kk oraz eliminuje art. 65 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i § 2 kk, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., orzeka wobec oskarżonego karę łączną 8 (osiem) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

IV. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 listopada 2009 r. do dnia 15 marca 2014 r.

V. zasądza od oskarżonego R. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 1800 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje;

VI. zwalnia oskarżycielkę posiłkową M. W. (1) od ponoszenia opłaty oraz wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze w części na nią przypadającej, którymi obciąża Skarb Państwa;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. O. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

R. Z. został oskarżony o to, że:

XXXVI. w okresie od co najmniej 25 listopada 2008 r. do 25 listopada 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu z A. S. ps. (...), J. S., M. Z. (1) ps. (...), I. al (...) ps. (...), A. G. ps. (...), P. Z. ps. (...), A. K., J. D., K. G., R. K. ps. (...), Z. S., P. S. (1), M. W. (2) ps. (...), C. F. ps. (...), P. M. (1) ps. (...), R. R. ps. (...), P. M. (2) ps. (...), D. Z. (1) ps. (...) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez M. K. (1) ps. (...) mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak zabójstwa i pobicia, czerpanie korzyści z nierządu oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

XXXVII. w bliżej nieustalonym okresie jesienią 2007 r. przebywając w zakładzie karnym w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił J. D. pomocy we wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych o łącznej wadze nie mniejszej niż 0,5 kilograma w postaci marihuany, amfetaminy i kokainy poprzez umożliwienie J. D. nawiązania osobistego kontaktu z dostawcami narkotyków w osobach D. P. ps. (...) i mężczyzną o ps. (...)

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.)

XXXVIII. w okresie od grudnia 2008 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), A. K., J. D., K. G. i innymi nieustalonymi sprawcami czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji od H. C. i co

najmniej kilkudziesięciu innych kobiet świadczących usługi seksualne w lokalach na terenie W., poprzez odbieranie od każdej z nich za pośrednictwem J. D. i K. G. i innych nieustalonych sprawców kwot 400 zł miesięcznie tytułem tzw. ochrony, gdzie wartość korzyści majątkowej wynosiła ok. 20 000 - 30000 zł miesięcznie, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XXXIX. w dniu 19 marca 2009 r. w miejscowości M., powiatu (...) w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), A. Ł. ps. (...) kierował wykonaniem czynu zabronionego przez J. D., K. G., M. D., M. R. ps. (...), Ł., P. i innych nieustalonych sprawców polegającego na pobiciu kobiet świadczących usługi seksualne przy trasie M.-K. w miejscowości M. celem pozbawienia korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie przejścia z tego tytułu korzyści majątkowej, dokonując uprzednio podziału ról, w wyniku czego M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. w głąb kompleksu leśnego, gdzie została wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę oraz kopnięta przez ustalonych sprawców w skutek czego doznała stłuczenia głowy z podejrzeniem ostrych powikłań czaszkowo- mózgowych oraz wielomiejscowych złamań twarzoczaszki, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przez co naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XL. w bliżej nieustalonym okresie od przełomu grudnia 2008 i stycznia 2009 r. do 17 lipca 2009 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dwóch jednostek broni automatycznej oraz trzech pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu wraz z amunicją, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XLI. w dniu 25 marca 2009 r. w W. przy ul. (...) i al. (...) działając w ramach grupy przestępczej o charakterze zbrojnym wspólnie i w porozumieniu z S. K., A. W., V. B., A. Ł., M. R., B. S., J. D., K. G., M. Z. (1), M. D. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze doprowadzenia D. Z. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wziął udział w pozbawieniu wolności D. Z. (2) ps. (...), które zaistniało w okresie od ok. godz. 23.00 dnia 25.03.2009 r. do godzin wieczornych 27.03.2009 r. w W., w ten sposób że pokrzywdzony przemocą został wciągnięty do samochodu m-ki V. (...) typu kombi o nr rej. (...), a następnie poprzez pozbawienie wymienionego wolności żądano od wymienionego pieniędzy w kwocie 100 tys. zł oraz wydania samochodów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec nie wydania mienia, przy czym wskutek użycia siły fizycznej pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci szeregu otarć naskórka różnych okolic ciała, w tym małżowin usznych i nadgarstków, wylewu krwawego o wymiarach 1,5 cm na 1 cm okolicy grzbietowej, skutkujących naruszeniem sprawności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

XLII. w bliżej nieustalonym okresie od zimy 2008 r. do połowy 2009 r. w W. i J. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i porozumieniu z R. K.

ps. (...) i innymi brał udział w obrocie znacznej ilości substancjami psychotropowymi w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy o łącznej wadze nie mniej niż 5 kilogramów, w ten sposób, że na jego polecenie

- na M. R. K. ps. (...) przekazał J. D. 1 kilogram siarczanu amfetaminy, który następnie za pośrednictwem K. G. przekazano n/n mężczyźnie w J.

- na M. R. K. ps. (...) przekazał J. D. do 2 kilogramów substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy, które J. D. przekazał n/n mężczyznom w J.

- na M. R. K. ps. (...) przekazał J. D. do 2 kilogramów substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy, które J. D. przekazał n/n mężczyznom ze S. w J. celem dalszej sprzedaży, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XLIII. w bliżej nieustalonym okresie w 2009 r., lecz przed 17 lipca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wspólnie i w porozumieniu z R. K. i J. D. brał udział w obrocie znacznej ilości substancjami psychotropowymi w postaci 1000 sztuk tabletek ekstazy, którą to substancję po odebraniu od R. K. J. D. na polecenie R. Z. przekazał n/n mężczyźnie, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XLIV. w bliżej nieustalonym okresie w dniach od 14 do 21 czerwca 2009 r. w W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) ps. (...), J. D., R. K., M. S. i innym usiłował dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie S. B., wspierając sprawców którzy kierowali wobec pokrzywdzonego groźby obciążenia rąk przy użyciu miecza czym próbował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w kwocie 5000 zł miesięcznie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oraz zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k.

XLV. w bliżej nieustalonym okresie wiosna - lato 2009 r., lecz przed 16 lipca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. W. (2) ps. (...), J. D. i R. L. ps. (...) brał udział w obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi w postaci kokainy o łącznej wadze nie mniejszej niż 1 kg, który to środek R. Z. i J. D. odebrali czterokrotnie od M. W. (2) ps. (...) i R. L. ps. (...) każdorazowo w ilościach od 200 do 500 gramów, zaś następnie R. Z. i J. D. przekazali środek odurzający A. P. ps. (...) celem dalszej sprzedaży, a nadto w tym samym czasie brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 2 kg, którą to substancję przekazywał z J. D. czterokrotnie w ilościach po 500 gram M. W. (2) ps. (...) i R. L. ps. (...) celem dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej

6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XLVI. w okresie od stycznia do czerwca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom art. 33 - 35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości nie mniejszej niż 5 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 75.000 zł w tej sposób, iż pięciokrotnie zbył narkotyk ustalonej osobie w porcjach po 1 kg za cenę 15.000 zł, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XLVII. w bliżej nieustalonym okresie wiosną 2009 r. w W. lub M. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) polecił J. D. oraz K. G., aby pobili świadka K. M. celem uniemożliwienia mu złożenia zeznań w postępowaniu sądowym przekazując w tym celu zdjęcie z wizerunkiem K. M. i naniesionymi zapisami dotyczącymi miejsca zamieszkania, marki samochodu wraz z numerem rejestracyjnym oraz miejsca parkowania samochodu osobowego, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 k.k.

XLVIII. w okresie od października 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. (...), M. W. (2) ps. (...), P. D. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy w łącznej ilości co najmniej 810 gram w ten sposób, że co najmniej sześciokrotnie nabywał od M. Z. (1) i M. W. (2) przekazywaną za pośrednictwem P. D. kokainę w jednorazowych ilościach 10 gram oraz od 100 gram do 200 gram celem dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo- podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Karny sygn. VII K 225/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r. sygn. akt XVIII K 177/11 skazał m. in. oskarżonego R. Z. uznając:

3.1 oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XXXVI aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od 25 listopada 2008 r. do 25 listopada 2009 r. w W. i okolicach wspólnie i w porozumieniu w różnych okresach z M. K. (1), M. Z. (1), I. al (...) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)” kierowanej przez ustaloną osobę mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, przestępstw przeciwko zdrowiu i wolności, przestępstw polegających na obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 258§2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

3.2. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XXXVII aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od 22 kwietnia 2008 r. do końca maja 2008 r. przebywając w zakładzie karnym ZK S., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił ustalonej osobie pomocy we wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych o łącznej wadze 450 gram w postaci marihuany, amfetaminy i kokainy poprzez umożliwienie tej osobie nawiązania osobistego kontaktu z ustaloną i nieustaloną osobą zajmującymi się wprowadzaniem środków odurzających i substancji psychotropowych do obrotu i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19§1 k.k. i 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 50 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.3. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XXXVIII aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od

23 grudnia 2008 r. do 16 lipca 2009 r. w W. działając w z góry powziętym zamiarze w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu wspólnie i porozumieniu z M. Z. (1), K. G. i ustaloną osobą czerpał korzyści majątkowe od nie mniej niż 50 kobiet w tym H. C. i M. K. (2) uprawiających prostytucję w lokalach na terenie W., w ten sposób, że wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej uzależnienie od siebie ustalonej osoby na polecenie M. Z. (1) polecił tej osobie odbiór od każdej z tych kobiet po kwocie 400 zł miesięcznie i osoba ta wspólnie i w porozumieniu z K. G. w/w kwotach odbierała od tych kobiet pieniądze łącznie w kwocie 20 000 zł miesięcznie po czym w części uzyskane w ten sposób pieniądze przekazywała M. Z. (1), przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 150 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.4. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XXXIX aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 19 marca 2009 r. w W. pomógł do pobicia M. W. (1) uprawiającej prostytucję na trasie M. - K. w miejscowości M. celem zmuszenia jej do zaniechania uprawiania prostytucji, jak również pozbawienia korzyści majątkowej czerpanej z uprawiania prostytucji przez inne osoby członków konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. „(...)”, a następnie tytułu korzyści majątkowej, informując telefonicznie J. D. i K. G. o miejscu spotkania poprzedzającego pobicie, w wyniku czego M. W. (1) pod pozorem odbycia stosunku seksualnego została zwabiona przez J. D. w głąb kompleksu leśnego, następnie uderzona przez niego w twarz, a potem wielokrotnie uderzona pięściami w twarz i głowę przez K. G. i trzeciego ustalonego mężczyznę, którzy zostali na miejsce pobicia przywiezieni samochodem przez A. Ł., wskutek czego narażona została zachowaniem R. Z. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym zarzuczonego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności;

3.5. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XL aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od przełomu grudnia 2008 r. i stycznia 2009 r. do 16 lipca 2009 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci jednej jednostki broni automatycznej oraz dwóch pistoletów kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu wraz z amunicją, a nadto do połowy marca 2009 r. również dodatkową jednostką broni automatycznej bliżej nieustalonego

typu oraz do końca marca 2009 r. dodatkowym pistoletem kal. 9 mm bliżej nieustalonego typu, przy czym popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

3.6. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XLI aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od początku marca 2009 r. do 27 marca 2009 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podlegał J. D. i K. G. do przetrzymywania zakładnika D. Z. (2) oraz pomagał przez udzielenie rad dotyczących wzięcia i przetrzymywania zakładnika działającym wspólnie i w porozumieniu A. Ł., S. K., J. D., K. G., M. R., A. W., V. B., B. S. we wzięciu zakładnika D. Z. (2) poprzez wciągnięcie przemocą do samochodu m-ki V. (...) o nr rej. WP 65332i i przetrzymywaniu go w okresie od godz. 23.00. dnia 25.03.2009 r. do godzin wieczornych 27.03.2009 r. w W. oraz usiłowaniu doprowadzenia go do rozporządzenia mieniem w kwocie 100 000 zł poprzez pozbawienie go wolności i użycie przemocy wskutek czego D. Z. (2) doznał obrażeń ciała w postaci szeregu otarć naskórka różnych okolic ciała, w tym małżowin usznych i nadgarstków, wylewu krwawego o wymiarach 1,5 cm na 1 cm okolicy grzbietowej, skutkujących naruszeniem sprawności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnięto wobec niewydania mienia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. i 33§1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę 50 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.7. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XLII aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2009 r. do 16 lipca 2009 r. w W. i J. działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z R. K. ps. (...), K. G. i innymi dwoma ustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznej ilości substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy o łącznej wadze 3 kilogramów w ten sposób, że na jego polecenie na stacji benzynowej położonej na ternie dzielnicy W. M. jeden raz ustalona osoba odebrała od R. K. 1 kg amfetaminy, który następnie za pośrednictwem K. G. wprowadzono do obrotu przekazując nieustalonemu mężczyźnie w J., a następnie dwukrotnie ta sama ustalona osoba odebrała od R. K. w tym samym miejscu po 1 kilogramie amfetaminy i tabletek ekstazy, które osoba ta wprowadziła do obrotu przekazując nieustalonemu mężczyznom w J. celem dalszej sprzedaży.

przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i 33§ 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat j 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.8. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XLIII aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2009 r. do końca czerwca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 1000 sztuk tabletek ekstazy, które, wykorzystując wynikające z podporządkowania sobie w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, polecił ustalonej osobie odebrać od R. K., a następnie przekazać n/n mężczyźnie, przy czym przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu

5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i 33 §1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 80 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.9. oskarżonego R. Z. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt. XLIV aktu oskarżenia;

3.10. oskarżonego R. Z. w ramach zachowania opisanego w pkt. XLV aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie wiosna - lato 2009 r., lecz przed 16 lipca 2009 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą brał udział w obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi w postaci kokainy o łącznej wadze 1,1 kilograma, który to środek R. Z. i ta ustalona osoba czterokrotnie odbierali od dwóch innych ustalonych osób każdorazowo w ilościach od 200 do 500 gramów, zaś następnie R. Z. i J. D. przekazali środek odurzający innej ustalonej osobie celem dalszej sprzedaży, a nadto w tym samym czasie brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 2 kg, którą ,to substancję przekazywał z ustaloną osobą czterokrotnie w ilościach po 500 gram dwóm innym ustalonym osobom celem dalszej sprzedaży, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 kk i 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 80 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.11. oskarżonego R. Z. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt. XLVI aktu oskarżenia;

3.12. oskarżonego R. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XLVII aktu oskarżenia przy czym ustalił, że przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 22 § 2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary;

3.13. oskarżonego R. Z. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XLVIII aktu oskarżenia w okresie od października 2008 r., ale przed 18 października 2008 r. do kwietnia 2009 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy w łącznej ilości 810 gram w ten sposób, że sześciokrotnie nabył od ustalonej osoby przekazywaną za pośrednictwem innej ustalonej osoby kokainę w jednorazowych ilościach 10 gram oraz od 100 gram do 200 gram celem dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 60 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.14. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w oparciu o art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu R. Z. karę łączną 12 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek ustalając wartość 1 stawki na 30 złotych;

3.15. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 26 listopada 2009 roku 15 marca 2014 roku;

3.16. na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. Z. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt. 3.4. wyroku zadośćuczynienie na rzecz M. W. (1) w kwocie 2500 zł;

3.17. na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. N. kwotę 4140 zł (czterech tysięcy stu czterdziestu złotych) + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

3.18. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 27851,81 zł tytułem wydatków Skarbu Państwa oraz 600 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i 1800 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary grzywny.

Apelację do tego wyroku wniósł **obrońca** oskarżonego.

Apelacja zarzuca wyrokowi:

1) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.1 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym naruszenie zasady obiektywizmu poprzez nieuwzględnienie dowodów świadczących na korzyść oskarżonego, jak też pominięcie rozbieżności w materiale dowodowym obciążającym oskarżonego R. Z., tj. w szczególności zeznań i wyjaśnień J. D., M. Z. (2), R. K., P. D., I. Al. (...), a w konsekwencji uznanie zgromadzonego materiału dowodowego za wystarczający do przypisania oskarżonemu R. Z. winy w zakresie tego czynu, w szczególności uznaniu zbrojnego charakteru zorganizowanej grupy przestępczej;

2) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.2 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń faktycznych w istocie na zeznaniach świadka J. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem;

3) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.3 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń faktycznych w istocie tylko na zeznaniach świadka J. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, a ponadto odstąpienie przez Sąd I instancji od czynienia ustaleń faktycznych dotyczących tożsamości osób pokrzywdzonych, czy też konkretnych miejsc, w których miało dochodzić do prowadzenia działalności, z której korzyści miał czerpać oskarżony, z jednoczesnym pominięciem dowodów świadczących na korzyść oskarżonego;

4) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.4 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń faktycznych w istocie na zeznaniach świadków J. D. i M. R., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, a pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka M. Z. (2) oraz dokumentacją lekarską Szpitala (...) w W. dotyczącej wykonywania badań ostatniej z wymienionych świadków oraz braku możliwości przemieszczenia się przez tego oskarżonego do miejsca popełniania zarzucanego mu czynu;

5) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.5 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń faktycznych wyłącznie na zeznaniach świadka J. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, a przedmiotowa broń nie została zabezpieczona w postępowaniu, wobec czego nie mogła zostać poddana badaniu;

6) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.6 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede i wszystkim oparcie ustaleń faktycznych w istocie na zeznaniach świadka J. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, a przeczą im zeznania świadka M. R. oraz samego pokrzywdzonego D. Z. (2);

7) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.7; 3.8; 3.10 oraz 3.12 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń faktycznych w istocie na zeznaniach świadka J. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem;

8) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3.13 zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów art. 2, 4, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń faktycznych na zeznaniach świadka P. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w oznaczonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów;

ewentualnie z ostrożności procesowej,

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu R. Z. w punkcie XXXIX aktu oskarżenia wniósł również **pełnomocnik** oskarżycielki posiłkowej M. W. (1). Apelacja wnosi o uznanie oskarżonego za winnego pomocnictwa do zabójstwa M. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. „(...)”, wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 8 lat pozbawienia wolności.

W toku postępowania odwoławczego w sprawie II AKa 224/15 sprawa oskarżonego R. Z. została wyłączona do odrębnego postępowania, postanowienie z dnia 26 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. Z. zaskarżonemu wyrokowi jedynie stawia zarzuty, natomiast nie zawiera ich uzasadnienia, a odwołuje się w tym zakresie do apelacji obrońcy innego współoskarżonego (obecnie skazanego) M. Z. (1). Taka forma apelacji nie tylko utrudnia odniesienie się do postawionych ogólnie zarzutów, ale jest zastosowana wbrew art. 427 § 2 kpk i tej oceny nie zmienia załączone zaświadczenie lekarskie dotyczące obrońcy. Niemej jednak krytyczna ocena w tym zakresie nie spowodowała ograniczenia kontroli odwoławczej, która została przeprowadzona zgodnie z obowiązującymi zasadami. W związku z postawą obrońcy Sąd odwoławczy miał też na uwadze argumenty przedstawione w osobistej apelacji oskarżonego, chociaż on sam swoim postępowaniem świadomie pozbawił się możliwości osobistego udziału w rozprawie odwoławczej, nadużywając prawa do obrony i dążąc swoim postępowaniem do uniemożliwienia prowadzenia postępowania odwoławczego. Dokumenty zawarte w aktach sprawy, a wskazane w protokole ostatniej rozprawy odwoławczej, dobitnie potwierdzają powyższą konstatację, bowiem wykazują, że nieokreślone „dolegliwości bólowe”, które mają uzasadniać treść zaświadczeń i ostatni pobyt w szpitalu, pojawiały się u oskarżonego bezpośrednio przed kolejnymi terminami rozpraw, co świadczy o celowym, instrumentalnym działaniu oskarżonego mającym nie dopuścić do prowadzenia postępowania odwoławczego. Pacjentem lekarza czy szpitala można stać się w każdej chwili przedstawiając odpowiednio swoje nieokreślone

„dolegliwości bólowe”, które u oskarżonego występowały jedynie na dzień czy dwa przed wyznaczonymi terminami rozpraw. Dlatego rozprawa odbyła się bez udziału oskarżonego, którego obecność nie jest obowiązkowa, a sąd nie uznał jej za konieczną, co nie miało wpływu na sposób przeprowadzenia kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji na treść wydanego przez Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcia.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności celowym jest przypomnienie, że instytucja przewidziana w art. 60 § 3 kk z istoty rzeczy ma zastosowanie wobec osoby, która jest oskarżoną w postępowaniu karnym, która współdziałała w popełnianiu przestępstw z innymi osobami i do tych przestępstw odnoszą się jej wyjaśnienia czy zeznania składane w innym postępowaniu toczącym się przeciwko współsprawcom tych przestępstw. Deklarowana chęć ewentualnego skorzystania z tych uprawnień ustawowych jest prawem osoby podejmującej taką decyzję i samo przez się nie eliminuje takiego dowodu i nie prowadzi automatycznie do uznania go za niewiarygodny. Dowód ten niewątpliwie winien podlegać skrupulatnej analizie i ocenie, aby wyprowadzone wnioski spełniały warunek art. 2 § 2 kpk.

Należy też podnieść, że ocena dowodów dokonywana jest zarówno z uwzględnieniem treści i wymowy konkretnego dowodu, jak i w sposób kompleksowy, mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego. Takiej też ocenie podlegają zeznania świadka, który w swoim postępowaniu zgłaszał wolę skorzystania z art. 60 § 3 kk. Nie można uznać, iż wobec takiej osoby winien istnieć założony z góry nakaz nieufności, jak też aby jego zeznania podlegały automatycznie dyskwalifikacji z braku bezpośredniego potwierdzenia innym dowodem (dowodami).

Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dokonał wszechstronnej i szczegółowej analizy dowodów zebranych w sprawie tak co do treści każdego z dowodu jak i w wzajemnym powiązaniu. Takiej też analizy dokonał odnośnie głównie kwestionowanych w apelacji zeznań J. D.. Wykazał dlaczego dał wiarę tym zeznaniom i dlaczego stanowiły one podstawę w konstruowaniu stanu faktycznego. Nie uszły uwagi tegoż Sądu rozbieżności w relacjach świadka, lecz zostały rozważone i poddane ocenie. Nie można dyskredytować tego dowodu tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, czy niepamięć co do pewnych okoliczności, zwłaszcza gdy uwzględni się rozmiar składanych zeznań oraz zakres czasowy, którego one dotyczyły, a także upływ czasu od popełnienia czynów do składania zeznań.

Lektura zeznań J. D. prowadzi do wniosku, iż ujawnił on w toku przesłuchań okoliczności działań przestępczych, ich przedmiot, zakres, rozmiar, wskazał osoby w różnych zakresach z nim współdziałające. Należy podzielić generalny wniosek Sądu Okręgowego, iż zeznania te są jednoznaczne, stanowcze i przy kompleksowej ich analizie tworzą logiczną i spójną całość. Nie są kwestionowane zeznania, w których świadek ten opisuje swoje działania, a które ze swej istoty nie były działaniami indywidualnymi. Dlatego też wskazywanie osób współdziałających to nie wytwór jego wyobraźni czy tworzenie fikcji dla „polepszenia swojej pozycji” procesowej, ale faktyczna konieczność. Nie wskazano argumentów, które uzasadniałyby twierdzenie, że J. D. fałszywie pomówił oskarżonego o współdziałanie w popełnieniu przypisanych czynów, nie udzielono też odpowiedzi, jakie kryteria miałyby decydować o „wyborze” oskarżonego jako współsprawcy konkretnego opisywanego przez świadka czynu. Warto pamiętać, że taka osoba z jednej strony swoją postawą dąży do skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale z drugiej strony naraża się nie tylko na ostracyzm środowiska, z którego się wywodzi, ale na działania innych osób zagrażającego jego zdrowiu a nawet życiu, co przy uwzględnieniu jego konsekwentnych zeznań, którymi obciążał oskarżonego dodatkowo przemawia za trafnością oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Oceniając zeznania J. D. nie można nie zauważyć, że w odniesieniu do większości zarzucanych oskarżonemu czynów organy ścigania nie wiedziały nie tylko, kto je popełnił, ale że w ogóle zostały te czyny dokonane. Dopiero relacja świadka ujawniła te przestępstwa, bądź w odniesieniu do innych czynów po ich ustaleniu pozwoliła je połączyć z konkretnymi sprawcami, co może dodatkowo uzasadniać pogląd, że jedynym wytłumaczeniem treści tych zeznań jest zgodność z rzeczywistością.

Świadek relacjonując zdarzenia nie ukrywał, iż pewne fakty są mu nieznanne, niektórych nie pamiętał, inne znał w ogólnym zarysie, natomiast to co mu było znane, to co zapamiętał, to konsekwentnie opisywał. Jego zeznania co do wielu faktów, znalazły potwierdzenia w innych zebranych dowodach, co trafnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Bezspornym jest, że oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanych czynów. Nie jest to jednak okoliczność która miałaby a priori przesądzać o niewiarygodności zeznań J. D., czy P. D.. Trzeba mieć bowiem na uwadze treść art. 410 kpk, będącego wyrazem generalnej procesowej zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 kpk, iż sąd orzekający ma obowiązek uwzględnienia wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, a więc nie tylko korzystnych dla oskarżonych, ale i niekorzystnych, a wydany wyrok musi stanowić wynik analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Z tego obowiązku Sąd Okręgowy wywiązał się. Poza rozważaniami tego Sądu nie pozostały istotne dowody, również wyjaśnienia oskarżonego zostały poddane kompleksowej analizie, która doprowadziła do wniosków zaprezentowanych i umotywowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Apelacja i w tym zakresie nie przedstawiła argumentów podważających skutecznie ocenę tych dowodów,

Nie można zgodzić się ze skarżącym, aby ocena dowodów ujawnionych w sprawie, w tym zeznań J. D., została dokonana przez Sąd Okręgowy w sposób wykraczający poza granice art. 7 kpk. Przypomnieć trzeba, że tak w orzecznictwie jak i doktrynie, utrwalony jest pogląd, iż przekonanie sądu orzekającego pozostaje tak długo pod ochroną art. 7 kpk dopóki nie zostanie wykazane, że sąd ten orzeczenie oparł bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. Skarżący nie wykazał, aby poza analizą Sądu I instancji pozostały istotne dla rozstrzygnięcia dowody, aby ocena zebranych dowodów dokonana przez Sąd I instancji była niezgodna z faktami, regułami prawidłowego rozumowania, ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym, a i takich argumentów nie znalazł Sąd odwoławczy. Dlatego należy uznać, iż stanowisko Sądu I instancji nie zostało skutecznie zakwestionowane i w pełni pozostaje pod ochroną ww. przepisu. Dokonywana przez oskarżonego własna ocena nie może skutkować uznaniem zarzutów za zasadne. Nie można też zgodzić się jakoby poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku obarczone były błędem mającym wpływ na zaskarżone rozstrzygnięcie.

odnośnie czynu XXXVI z art. 258 § 2 kk – pkt 3.1. wyroku

Nie można podzielić zarzutu apelacji jakoby Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie brania udziału przez oskarżonego R. Z. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw dopuścił się obrazy art. 410 i art. 7 kpk.

Takiemu stanowisku przeczy w sposób zdecydowany konfrontacja tychże ustaleń z zebranymi w sprawie dowodami. Sąd I instancji uwzględnił całokształt zebranych w tym zakresie dowodów, poddał je ocenie tak co do ich treści, jak i we wzajemnym powiązaniu, a ocena ta, wbrew twierdzeniu apelacji, nie narusza zasady art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy w obszernym uzasadnieniu w zakresie ww. czynu wykazał istnienie grupy przestępczej tzw. (...), jej zbrojny charakter oraz udział w tej grupie oskarżonego R. Z. i jego rolę. Wskazał dowody i okoliczności z nich wynikające, które zadecydowały o dokonanych ustaleniach i brak jest podstaw, aby uznać, iż zeznania świadków J. D., P. D., Z. S., M. R., P. T., M. Z. (2) oraz wyjaśnienia oskarżonych (obecnie skazanych) I. Al (...) nie pozwalały na jednoznaczne ustalenia, a w konsekwencji uznanie winy oskarżonego odnośnie czynu z art. 258 § 2 kk. Trafnie tenże Sąd za istotny dowód uznał zabezpieczone u oskarżonego R. Z. notatki zawierające wykaz osób, którym w czasie ich pozbawienia wolności przekazywano w imieniu grupy przestępczej pieniądze w ramach tzw. pomocy oraz kwoty dla nich przeznaczone (k 8766-941, 1242-3). Z tym dowodem korespondują wyjaśnienia I. Al (...), a nadto zeznania M. Z. (2), J. D., którzy przekazywali na polecenie R. Z. pieniądze w ramach tzw. pomocy niektórym z tych osób. Wszystkie ww. osoby określają oskarżonego R. Z. jako ściśle współpracującego członka grupy przestępczej ze współoskarżonym (obecnie skazanym) M. Z. (1), przekazującym jego polecenia innym członkom grupy, a także podejmującym określone działania przestępcze.

Dla Sądu Okręgowego oczywistym było, że P. D. wskazując oskarżonego jako członka grupy przestępczej nie był pewien swojego rozpoznania, jak i to że oskarżony oraz inni wówczas współoskarżeni nie przyznali się do brania udziału w tej grupie. Również nie uszło uwagi Sądu, że inny członek tej grupy – świadek koronny M. H. w swojej relacji nie mówił o oskarżonym R. Z.. Okoliczności te, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zostały rozważone, poddane

ocenie, a wnioski przekonująco uzasadnione, nie można więc uznać, aby pozostały one poza analizą Sądu Okręgowego, co zdaniem skarżącego stanowić by miało o naruszeniu art. 410 kpk w zw. z art. 4 i art. 2 kpk.

W toku kontroli odwoławczej stwierdzono, iż powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowody co do ich treści są zgodne z relacjami tych osób przedstawianymi w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie. Dlatego w odniesieniu do zarzutu apelacji niecelowym jest ich powtarzanie, skoro Sąd Okręgowy obszernie i wszechstronnie rozważył wszystkie zebrane w tym zakresie dowody. Wykazał jakie dowody i dlaczego doprowadziły do wniosku o istnieniu grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. (...), które z dowodów pozwoliły na jednoznaczne ustalenia co do udziału w tej grupie oskarżonego R. Z., jego świadomości w tym zakresie i dlaczego nie nadano waloru wiarygodności dowodom przeciwnym. W związku tym celowym jest odwołanie się do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które powyższe przedstawia na stronach 13-73, ze szczególnym uwzględnieniem stron 50-55, a także str. 346 i nast. Dowody te poddane ocenie w ramach art. 7 kpk, co do której nie stwierdzono uchybień, uprawniały Sąd I instancji do uznania winy oskarżonego R. Z. za udowodnioną w zakresie zarzucanego mu czynu, który został prawidłowo zakwalifikowany z art. 258 § 2 kk. Odnosząc się w tym miejscu do osobistej apelacji oskarżonego stwierdzić trzeba, że przestępstwo z art. 258 § 2 kk jest przestępstwem formalnym i polega na udziale w grupie przestępczej, a nie dokonywaniu konkretnych przestępstw w jej ramach, dlatego też nie można uznać, aby Sąd I instancji błędnie określił końcową datę przypisanego oskarżonemu tego czynu. Kara orzeczona wobec oskarżonego za ten czyn, przy uwzględnieniu okoliczności wskazanych przez Sąd Okręgowy, nie może być uznana za rażąco niewspółmierną (str. 405-407, 410, 412-415, 482).

odnośnie czynu XXXVII – punkt 3.2. wyroku

Ustalenia Sądu Okręgowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wraz z analizą i oceną dowodów zebranych w tym zakresie (k 235-247, 450) przeczą zarzutowi apelacji To, że ustalenia dokonane zostały w przeważającej mierze na podstawie zeznań J. D. nie może w sposób automatyczny prowadzić do konstatacji, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 7 kpk. Sąd ten wykazał jakie względy zadecydowały o uznaniu relacji J. D. za wiarygodną, w jakim zakresie relacja ta znalazła potwierdzenie w zeznaniach M. Z. (2), co w konsekwencji skutkowało twierdzeniem o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. Z.. Nie tylko apelacja nie przedstawiła argumentów podważających ustalenia stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku, ale i Sąd odwoławczy nie znalazł takich argumentów. Zeznania J. D. w powyższym zakresie to jedynie wycinek jego działalności przestępczej dotyczącej handlu narkotykami, ponieważ dotyczą one początków tego działania, kiedy oskarżony R. Z. jeszcze przebywał w zakładzie karnym. J. D. przedstawił okoliczności poznania oskarżonego, M. Z. (2) kontaktów z nimi, a następnie okoliczności dotyczące nawiązania za pośrednictwem oskarżonego kontaktu z osobami zajmującymi się handlem narkotykami, od których nabywano narkotyki. Świadek ten opisał szczegółowo okoliczności nawiązania kontaktu z oskarżonym w czasie kiedy był on w zakładzie karnym, a także po zakończeniu odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, przynależności do grupy przestępczej, zdobywaniu zaufania u jej członków, a także początków swojej działalności związanej z niniejszym zarzutem, co miało na celu dostarczenie mu środków finansowych po wyjściu z zakładu karnego. Znaczenie szersze jego kontakty w działalności przestępczej i sama działalność nastąpiła, gdy oskarżony opuścił zakład karny.

Nie uszło uwagi Sądu I instancji, że świadek J. D. pierwszy kontakt za pośrednictwem oskarżonego z osobami sprzedającymi narkotyki, tj. (...) i (...), łączył z pobytem w szpitalu lub wizytą kontrolną. Jednocześnie, czego nie zauważa oskarżony w swojej „apelacji”, świadek ten określał okoliczności poznania oskarżonego, gdy ten korzystał w okresie zimowym z przepustki w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, jak też podawał, że działalność przestępczą z ww. osobami rozpoczął po aresztowaniu innego dostawcy narkotyków, tj. M., a nastąpiło to 24 kwietnia 2008 r. Te okoliczności szczegółowo i wnikliwie rozważone przez Sąd meriti doprowadziły do logicznych wniosków przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dokonane ustalenia w tym zakresie to wynik wszechstronnej analizy dowodów, kompleksowego uwzględnienia faktów z nich wynikających, a nie jak uznaje oskarżony „dopasowywanie” faktów na jego niekorzyść.

Twierdzenie świadka, iż część pieniędzy pochodzących z zysku ze sprzedaży narkotyków przekazywał dla oskarżonego jego żonie M. Z. (2), co ona potwierdza, nie jest równoznaczne z faktem otrzymywania pieniędzy przez oskarżonego. Świadek bowiem poza przekazaniem pieniędzy M. Z. (2) nie miał faktycznej wiedzy, czy przekazywała ona pieniądze oskarżonemu w czasie, gdy przebywał on w zakładzie karnym.

Reasumując – brak jest podstaw, aby zakwestionować ocenę zeznań ww. świadków przez Sąd Okręgowy, bowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby została ona dokonana z naruszeniem art. 7 kpk, co również dotyczy odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

Korekty wymagał wyrok jedynie w zakresie prawidłowego określenia znamienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym, bowiem z ustaleń Sądu Okręgowego wynika jednoznacznie, że oskarżony R. Z. udzielił J. D. pomocy do przestępstwa uczestnictwa w obrocie marihuaną, amfetaminą i kokainą, a nie do wprowadzenia do obrotu tych narkotyków. Pozostaje to bez wpływu na przyjętą kwalifikację prawną, a także wymiar kary, który nie nosi cech rażącej surowości.

odnośnie czynu XXXVIII – punkt 3.3. wyroku

Konfrontacja ustaleń faktycznych z ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym dokonana w toku kontroli odwoławczej nie potwierdza zarzutu apelacji. Nie można uznać za zasadne twierdzenie, iż ustalenia w tym zakresie zostały dokonane przez Sąd Okręgowy jedynie na podstawie zeznań J. D.. Przesłuchane w charakterze świadków H. C. i M. K. (2) opisały w toku postępowania przygotowawczego okoliczności przekazywania pieniędzy K. G. za możliwość uprawiania prostytucji, którego w sposób nie budzący wątpliwości rozpoznały. M. K. (2) rozpoznała także J. D., który zażądał od niej pieniędzy za ochronę i w pierwszym okresie odbierał je od niej. Nie uszły uwagi Sądu Okręgowego odmienne relacje ww. świadków złożone na rozprawie, jak też zeznania innych kobiet uprawiających prostytucję. Dowody te zostały poddane wszechstronnej analizie i ocenie, co zostało przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak też wykazano, którym z tych dowodów i z jakich względów nadano walor wiarygodności. To, że część kobiet, jak uznał Sąd Okręgowy, nie miała woli powiedzenia prawdy, a część mogła nie przekazywać pieniędzy J. D. czy K. G., nie oznacza, jak wykazano, iż zeznania J. D. nie polegają na prawdzie.

Nie można również stawiać zarzutu Sądowi meriti, iż nie poszukiwał i nie przesłuchiwał wszystkich kobiet uprawiających prostytucję pod wskazywanymi adresami agencji towarzyskich. Warto zauważyć, iż sam adres agencji, imię czy pseudonim kobiety świadczącej w tej agencji usługi seksualne nie czyni możliwym przeprowadzenie tak opisanego dowodu, ponadto jak słusznie zauważył Sąd I instancji, adresy agencji zmieniały się, bowiem były one przenoszone w inne miejsca, bądź likwidowane.

W odniesieniu do zarzutu apelacji trzeba też odwołać się do zeznań M. Z. (2) i wyjaśnień I. Al. (...), co do których Sąd I instancji przedstawił i umotywował swoje stanowisko. Należy zgodzić się, że dowody te korelują z zeznaniami J. D. co do udziału oskarżonego, oraz współoskarżonych M. Z. (1) i K. G. w pobieraniu pieniędzy od kobiet uprawiających prostytucję. To, że oskarżeni nie przyznali się do przyjmowania pieniędzy od tych kobiet nie przesądza automatycznie o niewiarygodności zeznań J. D. i pozostałych dowodów uznanych w ramach art. 7 kpk za wiarygodne. Nie może również budzić wątpliwości fakt rozpoznania przez ww. świadków jedynie J. D. i K. G., bowiem tylko oni zgłaszali się co miesiąc do nich po pieniądze. To J. D. dalej przekazywał pieniądze uzyskane od tych kobiet M. Z. (1), bądź R. Z., który następnie przekazywał je zgodnie z uzgodnieniami w ramach grupy przestępczej M. Z. (1).

Nie można pominąć, co zdaje się czynić po raz kolejny skarżący, zabezpieczonych w mieszkaniu oskarżonego R. Z. notatek obejmujących adresy, które jak Sąd I instancji wykazał odpowiadają adresom agencji towarzyskich, o których zeznawał i wskazywał w czasie wizji J. D.. Odnośnie przekazania listy oskarżonemu przez M. Z. (1) Sąd Okręgowy rozważał tę okoliczność w aspekcie jego pobytu w szpitalu, co znalazło również odzwierciedlenie w treści zaskarżonego wyroku w zakresie czasokresu popełnienia przestępstwa.

Reasumując – brak jest podstaw aby uznać, iż dokonując ustaleń w zakresie omawianego czynu przypisanego oskarżonemu Sąd Okręgowy uchybił przepisom proceduralnym, przez co miałby też naruszyć podstawowe zasady procesowe, a co w konsekwencji doprowadziło by do błędu w tychże ustaleniach. Dokonane ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku mają uzasadnienie w dowodach uznanych za wiarygodne, których ocena została przeprowadzona zgodnie z zasadą art. 7 kpk. Wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które zawiera wszechstronne umotywowanie przyjętego stanowiska (str.160-168, 452/433). Aby odnieść się do zarzutu apelacji i pisma oskarżonego należało by dokonać powtórzenia argumentów zaprezentowanych przez Sąd I instancji, które Sąd odwoławczy podziela, a w związku z tym jest to niecelowe, również ze względu na istotę kontroli odwoławczej.

Zebrane w sprawie dowody w pełni uprawniały Sąd Okręgowy do uznania, iż oskarżony R. Z. działając wspólnie i w porozumieniu ustalonymi i wskazanymi osobami czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby. Trzeba oskarżonemu wskazać, iż zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową jest nie tylko korzyść osiągnięta dla siebie, ale także dla kogoś innego, co w niniejszej sprawie zostało wykazane. To, że pieniądze pobierane od kobiet uprawiających prostytucję były przekazywane M. Z. (1), a następnie przeznaczane na pomoc dla innych członków grupy przestępczej czy potrzeby tej grupy nie oznacza więc, że argumenty oskarżonego przedstawione w jego osobistej apelacji są zasadne.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika też jakie okoliczności zadecydowały o sprecyzowaniu liczby kobiet, z których działalności czerpano korzyści majątkowe. Jest to proste wyliczenie matematyczne przyjmujące za podstawę podane przez J. D. informacje co do kwoty minimalnej przekazywanej co miesiąc oskarżonemu (20000 zł) od kobiet, z których każda miesięcznie płaciła 400 zł.

Dla istoty zarzucanego oskarżonemu tego przestępstwa nie ma znaczenia ustalenie tożsamości kobiet, z których uprawiania prostytucji czerpane są korzyści majątkowe, a bezspornym jest, że między tymi kobietami a oskarżonym powyższym zakresie nie dochodziło do świadczeń wzajemnych, lecz była to opłata za „ochronę”, swoisty haracz, co de facto umożliwiało tym kobietom uprawianie prostytucji w określonych agencjach towarzyskich, o oskarżonemu czerpanie z tego tytułu korzyści majątkowej. Twierdzenia oskarżonego R. Z., że korzystał z usług seksualnych pewnych kobiet nie może podważyć ustaleń zaskarżonego wyroku, bowiem nie te okoliczności stanowiły przedmiot zeznań J. D. i przedmiot odpowiedzialności oskarżonego.

Sąd Okręgowy wykazał (str. 434-435) zasadność kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 64 § 1 kk (str. 404). Zasadne też jest uwzględnienie w związku z treścią art. 4 § 1 kk stanu prawnego, determinowanego przez zagrożenie ustawowe przewidziane w art. 204 § 2 kk w zw. § 1 tegoż przepisu, obowiązującego do dnia 7 września 2010 r. jak i w art. 33 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r.

Poza zarzutami apelacji należy stwierdzić, że nie można uznać za prawidłowe przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. Z. art. 12 kk. Przestępstwo z art. 204 kk jest przestępstwem z istoty swej o wieloczynowo określonych znamionach, związane z ciągłością powtarzających się działań, pozostających w łączności czasowej i przedmiotowej, prowadzące do czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inną lub inne osoby. Jest to proceder, a nie działanie jednorazowe, stanowiący przestępstwo trwałe, a nie czyn ciągle określony w art. 12 kk. Dlatego przepis ten wraz z jego przesłankami opisanymi w zaskarżonym wyroku musiał podlegać eliminacji, co zgodne jest z utrwalonym w tym zakresie orzecnictwem

W działaniu oskarżonego ustalonym przez Sąd Okręgowy występuje regularność w pobieraniu opłat od konkretnych kobiet i przekazywanie ich innej osobie (M. Z. (1)), więc czasowa, tożsamy zamiar i cel. Brak jest jednak ustaleń Sądu co do tego, że oskarżony z tego przestępstwa uczynił sobie stale źródło dochodu. Przyjęcie tej przesłanki w wyroku bez poczynienia w tym zakresie ustaleń, a jedynie odwołanie się do teoretycznego stanowiska (k 409 uzas.) w realiach tej sprawy nie może być uznane za spełniające wymogi procesowe.

Brak też jest podstaw aby uznać za zasadne powoływanie w podstawie prawnej wymiaru kary pozbawienia wolności art. 64 § 2 kk, skoro nie stanowił on wyznacznika wymiaru kary, a szczególnie nadzwyczajnego jej obstrzeżenia, co dotyczy nie tylko tego czynu, ale i pozostałych (.pkt 3.5, 3.6) przypisanych w takim kształcie zaskarżonym wyrokiem.

Odnosnie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i kary grzywny Sąd odwoławczy nie znalazł okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie o rażącej niewspółmierności w sensie surowości. Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 484) uwzględnił całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych mających wpływ na wymiar kary, trafnie je ocenił, co powoduje, iż orzeczona wobec oskarżonego kara jest współmierna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego jak też do stopnia winy oskarżonego.

odnośnie czynu XXXIX – pkt 3.4 wyroku

Zaskarżonym wyrokiem oskarżony R. Z. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXIX aktu oskarżenia został uznany za winnego udzielenia pomocy do pobicia M. W. (1) „informując telefonicznie J. D. i K. G. o miejscu spotkania poprzedzającego pobicie (...)”

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że M. Z. (1) i oskarżony polecieli J. D. i K. G. stawić się w konkretnie określonym miejscu i w tym celu do J. D. zadzwonił oskarżony R. Z. (str. 178 uzas.). Bezsprzeczne jest, że w czasie przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego J. D. stwierdził, że przedmiotowe przestępstwo „zlecił M. ps. (...) (M. Z. (1) – przyp.SA) i R. Z.”, którzy „kazali” stawić się w konkretnie ustalonym miejscu (k 2752 t.14), a to polecenie przekazane zostało telefonicznie (k 5146v t. 26). Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że z tej wypowiedzi nie wynika, który z mężczyzn telefonował z ww. poleceniem. Dlatego Sąd na rozprawie podjął próbę wyjaśnienia tej okoliczności i zdaniem Sądu świadek J. D. „wprost się wypowiedział”, że to polecenie telefonicznie otrzymał od oskarżonego. O tym mają świadczyć zeznania świadka zawarte w protokołach rozprawy na k 22371 i 22378 t.113 (str. 183 uzas.).

Nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji, że J. D. na rozprawie „wprost” wskazał na oskarżonego jako osobę, która telefonicznie wezwała go w konkretne miejsce, bowiem chodziło o dokonanie przestępstwa. Przekonuje o tym lektura zeznań tego świadka i tak J. D. na rozprawie stwierdził „wydaje mi się, że zadzwonił do mnie bezpośrednio R. Z.”(k 22371), a następnie podał „z tego co sobie przypominam telefonował R. Z.” (k 22378). Twierdzenie Sądu I instancji, iż z tych wypowiedzi świadka wynika „wprost” wskazanie oskarżonego jako przekazującego przedmiotowe polecenie jawi się jako dowolne. Trzeba również zauważyć, że w toku dalszego przesłuchania świadek stwierdził, że w miejsce przestępstwa był „wezwany bodajże telefonicznie” (k 22378), co potwierdza, iż ten fragment zdarzenia nie został na tyle przez świadka zapamiętany, aby po upływie 4,5 roku od zdarzenia precyzyjnie go odtworzyć. Podkreślić trzeba, że poza rozważaniami Sądu Okręgowego w tym zakresie pozostały zeznania J. D. złożone na rozprawie w toku pierwszego rozpoznania sprawy w dniu 12 marca 2012 r., a więc półtora roku wcześniej. Wówczas świadek zeznał „kto dokładnie wydał mi polecenie dzisiaj nie pamiętam” (k 13151), co dodatkowo przeczy w sposób istotny ustaleniom Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy działanie przestępcze oskarżonego w ramach przedmiotowego zarzutu aktu oskarżenia ograniczył do polecenia wydanego przez telefon J. D., aby przyjechał w konkretne miejsce, które stanowiło miejsce spotkania i innych osób, które zaraz potem dokonały pobicia M. W. (1). Ta okoliczność stanowiąca podstawę przypisanego oskarżonemu czynu wynika jedynie z zeznań J. D., które zdaniem Sądu odwoławczego nie są na tyle jednoznaczne i konsekwentne, aby można uznać, iż świadek z całą stanowczością, „wprost” wskazał na oskarżonego R. Z. jako osobę telefonującą do niego z poleceniem opisanym zaskarżonym wyrokiem. Brak pewności i zdecydowania J. D. co do tego faktu nie pozwala zdaniem Sądu odwoławczego zaakceptować stanowiska zaskarżonego wyroku w tej części. Zeznania te nie dają jednoznacznej odpowiedzi, wynikają z nich istotne nieusuwalne wątpliwości, które zgodnie z art. 5 § 2 kpk musiały zadecydować o treści wyroku, dlatego Sąd odwoławczy w tym zakresie oskarżonego uniewinnił od dokonania przypisanego czynu, jednocześnie uchylając orzeczenie wydane na podstawie art.46 § 1 kpk (pkt 3.16).

Na marginesie warto zauważyć, iż w apelacji obrońcy M. Z. (1), do której odwołuje się obrońca oskarżonego R. Z., na str. 76 apelująca stwierdziła, że J. D. na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Mińsku Maz. w sprawie II K 81/10 wyjaśnił, że na miejsce przestępstwa został „wezwany telefonicznie przez M. z M.”, czyli M. Z. (1) (k 30163). Niewątpliwie w realiach sytuacji procesowej tej sprawy nie mógł to być dowód, a tym bardziej przesądzający treść przedmiotowego rozstrzygnięcia, niemniej jednak jest to okoliczność potwierdzająca, że zeznania J. D. w tej części wywołują uzasadnione wątpliwości.

W związku z powyższym okoliczności podnoszone w piśmie oskarżonego nie podlegały rozważeniu jako bezprzedmiotowe. W związku z brakiem wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w trybie art. 457 § 2 kpk nie prowadzono rozważań odnośnie argumentów tej apelacji.

odnośnie czynu LX – pkt 3.5 wyroku

Sąd odwoławczy odnośnie tego czynu nie podzielił zarzutu apelacji, bowiem przedmiotem rozważań były dowody ujawnione w tym zakresie, których ocena nie może budzić zastrzeżeń w aspekcie art. 7 kpk. Podstawę ustaleń stanowiły, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 210-216, 445), wyjaśnienia J. D., które w pewnych fragmentach wymagały oceny w korelacji z zeznaniami M. R., co Sąd uczynił i swoje stanowisko przekonująco umotywował. Nie uszły uwagi tegoż Sądu rozbieżności w wyjaśnieniach składanych przez oskarżonego na rozprawie, które w czasie jego przesłuchania zostały wyjaśnione, wytłumaczone, a w uzasadnieniu Sąd szczegółowo i wnikliwie przeanalizował te wyjaśnienia w całości. Uzasadnił też jakie względy zadecydowały o uznaniu, iż broń, która była w dyspozycji oskarżonego R. Z. była bronią palną, bronią posiadaną w ramach grupy przestępczej, a fakt niezabezpieczenia broni w toku postępowania nie może automatycznie determinować treści rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji również przekonująco umotywował swoje stanowisko dotyczące posiadania – w rozumieniu art. 263 § 2 kk – broni przez oskarżonego. Sąd odwoławczy ten pogląd w pełni podziela, bowiem posiadanie broni w rozumieniu tegoż przepisu polega na nielegalnym wykonywaniu władztwa nad tymi przedmiotami przez jedną czy też przez kilka osób, nie musi łączyć się z faktycznym władaniem i dysponowaniem fizycznym przez okres trwania przestępstwa, a łączy się z możliwością dysponowania bronią według własnej woli. To utrwalone w orzecznictwie stanowisko uwzględniają dokonane przez Sąd Okręgowy na podstawie zebranych dowodów ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku. Nie można uznać, aby dokonane zostały z naruszeniem przepisów postępowania, czy aby obarczone były błędem.

Dlatego nie znaleziono podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji, jak też nie znaleziono uzasadnienia dla uznania orzeczonej wobec oskarżonego kary za ten czyn za niewspółmiernie surową.

Odnośnie czynu 41 aktu oskarżenia – punkt 3.6 wyroku

Bezspornym w sprawie jest, że pokrzywdzony ww. przestępstwem D. Z. (2) przez osoby wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku został porwany i pozbawiony wolności. Okoliczności tego zdarzenia zostały opisane nie tylko przez J. D., ale także przez samego pokrzywdzonego, świadka M. R., wynikają też z zeznań M. P. (1) i H. B.. Te dowody oraz inne, a wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 193-210), zostały poddane przez Sąd Okręgowy wszechstronnej analizie w aspekcie również udziału w tym przestępstwie oskarżonego R. Z.. Sąd ten poprzez wnikliwą analizę dowodów ustalił rolę jaką spełniał ten oskarżony i wykazał jakie względy o tym zadecydowały. Trzeba przyznać rację temuż Sądowi, iż zeznania J. D. i M. R. nie mogą być tożsame, bowiem osobom tym przydzielono różne role w realizacji tego przestępstwa, a w rozmowach w sprawie lokalu gdzie pokrzywdzony miał być przetrzymywany M. R. nie uczestniczył. Należy jednak podnieść, że z jego zeznań wynika, iż wiedział, że mieszkanie gdzie przetrzymywano D. Z. (2) było osoby powiązanej z J. D.. Koresponduje to w pełni z zeznaniami J. D., tak jak i pozostałe przedstawiane przez obu mężczyzn znane im okoliczności. W niektórych opisanych przez J. D. spotkaniach dotyczących okoliczności porwania, w których uczestniczył m.in. oskarżony R. Z., nie brał udziału M. R., dlatego też nie mógł znać przebiegu tych spotkań ani ich składu osobowego. Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że w popełnieniu tego czynu uczestniczyło kilka osób, rola oskarżonego nie była wiodąca, nie brał on fizycznego udziału w porwaniu pokrzywdzonego, więc

gdyby nie zwrócił się do J. D. o przygotowanie lokalu do przetrzymywania porwanego i nie uczestniczył w spotkaniach dotyczących tego porwania, to J. D. by o tym nie mówił. Brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby wskazywać na fałszywe pomówienie oskarżonego przez J. D.. Jeżeli chodzi o przekazaną J. D. propozycję związaną z lokalem do przetrzymywania pokrzywdzonego to zgodzić się należy z Sądem I instancji, iż twierdzenie jego na jednej z rozpraw, iż uczynił to M. Z. (1) jest „odosobnionym”, bowiem w śledztwie świadek tej jednoznacznie twierdził, że propozycja padła ze strony oskarżonego R. Z., a przecież odstęp czasowy od zdarzenia był znacznie krótszy w tym czasie niż w stosunku do postępowania sądowego.

Nie można też uznać, aby Sąd I instancji przekroczył granice zasady określonej w art. 7 kpk w zakresie oceny zeznań J. D. i M. R. odnośnie żądania okupu od pokrzywdzonego w zamian za jego uwolnienie. Każdy z nich zrelacjonował okoliczności, których był świadkiem związane z żądaniem od D. Z. (2) początkowo 200 tys. zł., potem 100 tys. zł., jak też fakt, że w wyniku pozorowanych działań A. Ł. jako negocjatora z rodziną pokrzywdzonego do przekazania okupu nie doszło. O tym, że sprawcy porwania żądali okupu zeznał też M. P. (2), pośrednio H. B., odnośnie której Sąd I Instancji analizując jej zeznania słusznie uznał, iż jej wiedza jest znacznie szersza niż przekazana w niniejszym postępowaniu.

Dla Sądu Okręgowego oczywistym było, iż pokrzywdzony D. Z. (2) składając zeznania w śledztwie zaprzeczył, aby sprawcy porwania żądali od niego wpłacenia za uwolnienie określonej sumy pieniędzy. Zeznania te zostały poddane ocenie w korelacji z innymi wskazanymi dowodami, a ich ocena i przedstawione umotywowanie nie nasuwa zastrzeżeń procesowych. Warto też zwrócić uwagę, że jeżeli nawet dla inspiratora tego czynu, tj. S. K. istotą było uzyskanie od D. Z. (2) informacji o sprawcy podpalenia mieszkania jego matki i kradzieży jemu samochodu, to nie wyklucza to określonego przez J. D. i M. R. zamiaru sprawców tego czynu, czyli żądania określonej kwoty pieniędzy w zamian za uwolnienie. Ponadto trzeba też zauważyć, iż J. D. i M. R. byli świadkami rozmowy z pokrzywdzonym odnośnie przekazania pieniędzy w zamian za uwolnienie, natomiast później to nie oni kontaktowali się z rodziną pokrzywdzonego w sprawie okupu, czynił to A. Ł. i ich wiedza w tym zakresie ograniczała się do tego co on przekazał.

Konfrontując w toku kontroli odwoławczej ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku z zebranymi w sprawie dowodami, których ocena nie może być w świetle art. 7 kpk kwestionowana i uwzględniając kierunek apelacji należy stwierdzić, iż brak jest podstaw do podważenia w tej części wyroku. W konsekwencji prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji co do winy oskarżonego jak i kwalifikacji prawnej czynu. Brak też jest podstaw, aby uznać iż orzeczona wobec oskarżonego kara za ten czyn nosiła cechy rażącej niewspółmierności w sensie surowości, skoro właściwie uwzględnia okoliczności mające wpływ na jej wymiar.

Odnośnie zarzutów XLII, XLIII, XLV, XLVIII – pkt 3.7, 3.8, 3.10, 3.13 wyroku – apelacja zarzuca Sądowi I instancji przekroczenie przy ocenie dowodów zasady swobodnej ich oceny i dokonanie dowolnej oceny tych dowodów, w tym przede wszystkim oparcie ustaleń na zeznaniach jednego świadka J. D., a w zakresie czynu XLVIII P. D., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem.

Przypisane oskarżonemu R. Z. przestępstwa dotyczą jego udziału w obrocie kokainą, amfetaminą i tabletkami extasy, które świadek J. D. na polecenie oskarżonego odbierał od R. K. (czyn 42, 43), a jeżeli aktualnie nie dysponował on kokainą, to wówczas J. D. wraz z oskarżonym odbierał kokainę od M. W. (2) ps. (...) i R. L. ps. (...), którym również za pośrednictwem J. D. dostarczał amfetaminę (czyn 45). Kokainę nabywał oskarżony również od P. D. (czyn 48).

Uszło uwagi skarżącego, iż w zakresie ww. czynów 42,43,45 Sąd Okręgowy ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku dokonał na podstawie nie tylko zeznań J. D., ale również na podstawie korespondujących z nimi wyjaśnień R. K. i świadka M. Z. (2), której zeznania zostały uznane także za potwierdzające zeznania P. D. (czyn 48). Sąd ten w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał ustalone fakty, na podstawie których dowodów tego dokonał, przy czym przeprowadził analizę dowodów i wykazał dlaczego konkretnym dowodom nadał walor wiarygodności (str. 247-249; 249-250; 262-265; 278-279). Sąd I instancji zauważył w zeznaniach J. D. składanych na rozprawie pewnego rodzaju niedokładności, czy brak precyzji, szczególnie dotyczy to ilości odbieranych narkotyków. Okoliczności te poddał rozważaniom, a wnioski jakie wyprowadził przekonująco umotywowwał. Zgodzić się należy, iż co do faktów relacje świadka były jednoznaczne, nie miał on wątpliwości co do roli oskarżonego, na którego polecenie odbierał od

wskazanych mu osób narkotyki i przekazywał dalej w określonych przez oskarżonego miejscach innym osobom. Były też przypadki, że razem z oskarżonym odbierał kokainę, którą również przekazywali innej osobie w celu dalszej jej sprzedaży.

Lektura zeznań J. D., P. D. potwierdza stanowisko Sądu I instancji, iż świadkowie ci złożyli szczegółowe zeznania co do okoliczności związanych z transakcjami narkotykowymi, opisując nie tylko rolę oskarżonego R. Z., ale i swoją własną. Nie są to też tylko ogólniki dotyczące faktu przekazywania sobie wzajemnie narkotyków, ale precyzyjnie opisywane okoliczności z tym związane, które mogły być znane tylko osobom uczestniczącym w tych zdarzeniach.

Należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, iż oczywistym faktem jest, że upływ czasu zaciera w pamięci pewne fakty, dlatego zeznania składane na rozprawie po kilku latach od konkretnych zdarzeń mogą zawierać luki pamięciowe, tym bardziej, że świadkowie nie prowadzili na potrzeby postępowania karnego ewidencji transakcji narkotykowych. Dlatego też brak w ich wypowiedziach precyzyjnie podanej daty czy ilości narkotyków nie dezawuuje wartości dowodowej ich zeznań, skoro zgodność co faktów, konsekwencja, logiczność wypowiedzi nie budzi wątpliwości i potwierdzili oni w całej rozciągłości zeznania/wyjaśnienia składane w toku postępowania przygotowawczego. Świadek J. D. zajmował się obrotem narkotykami, wiedział jak są pakowane, jak wyglądają paczki zawierające konkretne ilości narkotyku, dlatego potrafił po ich wielkości określić szacunkowo ilość narkotyku. Dokonanie przez Sąd Okręgowy na tej podstawie ustaleń nie wykracza poza granice art. 7 kpk, o czym dodatkowo przekonuje doświadczenie sądowe wynikające z wielu innych spraw.

Brak jest podstaw, aby uznać, iż Sąd Okręgowy dokonując oceny dowodów dotyczących omawianych czynów dopuścił się obrazy art. 7 kpk. To, że w przypadku P. D. jego zeznania są jedynym dowodem jeśli chodzi o to konkretne zdarzenie nie może być uznane za uchybienie, skoro z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, iż zeznania te zostały ocenione wszechstronnie i wnikliwie, zgodnie z ich treścią, logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym, tak jak i pozostałe dowody ujawnione w zakresie ww. przestępstw przypisanych zaskarżonym wyrokiem (dodatkowo str. 348, 349, 356, 368, 378 i nast., w tym 387-392)

Reasumując – w toku kontroli odwoławczej nie stwierdzono zasadności zarzutu apelacji, a zebrane dowody poddane analizie i trafnej ocenie uprawniały Sąd Okręgowy do uznania, iż oskarżony R. Z. dopuścił się w warunkach art. 12 kk przypisanych mu czterech czynów z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w zorganizowanej grupie przestępczej i w warunkach art. 64 § 1 kk (str. 404, 452, 458). Zasadne też jest stanowisko Sądu I instancji, iż wobec oskarżonego należało, uwzględniając art. 4 § 1 kk, zastosować nie ww. ustawę obecnie obowiązującą, ale względniejszą, tj. w jej brzmieniu pierwotnym, które obowiązywało do dnia 9 grudnia 2012 r.

Zaskarżony wyrok wymagał jednak korekty:

1. w zakresie czynu 45 (pkt 3.10 wyroku) odnośnie ilości nabytej kokainy ze względu na treść art. 5 § 2 kk Podstawą ustaleń w tym zakresie były zeznania J. D., z których wynika, iż razem z oskarżonym odebrał od M. W. (2) ps. (...) i R. L. ps. (...) kokainę co najmniej cztery razy „od kilkuset, tj. 200 g do 0,5 kg”, co szacował po wielkości pakunków. W związku z tym stosując zasadę art. 5 § 2 kk Sąd Okręgowy przyjął, iż było to 1,1 kg kokainy (1× 500g i 3 × 200g). Zeznania J. D. zdaniem Sądu odwoławczego uzasadniają przyjęcie tej ilości na 800 g (4× 200g), bowiem wówczas rzeczywiście spełniona jest zasada art. 5 § 2 kk;

2. odnośnie czynu 48 (pkt 3.13) należało przyjąć, iż obrót kokainą dotyczył 800g a nie 810 g, co wynika jednoznacznie z zeznań P. D.. Zeznał on, że oskarżonemu przekazał na polecenie M. Z. (1) łącznie 800 g kokainy. Natomiast 10 g kokainy wcześniej przywiózł na polecenie M. Z. (1) na „imprezę”, w której oprócz innych osób uczestniczył też oskarżony. Niezasadne jest więc, przy tego rodzaju ustaleniach (str. 278 uzas.), przypisanie oskarżonemu uczestnictwa w obrocie również tymi 10 g kokainy;

3. w sprawie nie budzi wątpliwości, iż oskarżony R. Z. uczestniczył w obrocie marihuaną, amfetaminą, kokainą i extasy, a czynił to w okresie po 23 grudnia 2008 r. (wyjaśnienie pomyłki w dacie początkowej zawarto w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku) do 16 lipca 2009 r. To, że w ramach tego obrotu oskarżony transakcji przestępczych dokonywał z różnymi osobami i dotyczyło to różnych rodzajowo i ilościowo narkotyków nie uprawnia do czynienia sztucznego podziału na kilka przestępstw popełnionych de facto w ramach art. 12 kk. Zamiar oskarżonego dotyczył bowiem obrotu narkotykami i nie może być wiązany z indywidualnie określoną drugą stroną transakcji, czy rodzajem narkotyku. Dlatego uznano, iż czyny zarzucanego oskarżonemu w punktach 42.43, 45, 48 aktu oskarżenia, a przypisane oskarżonemu w punktach 3.7, 3.8, 3.10.3.13 zaskarżonego wyroku stanowią jedno przestępstwo popełnione w warunkach art. 12 kk. Przyjęto więc kwalifikację prawną tak przypisanego oskarżonemu czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym ze względu na treść art. 4 § 1 kk, w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk.

Powyzsza zamiana skutkować musiała nowym wymiarem kary oskarżonemu i w związku z tym uwzględniając okoliczności wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako mając wpływ na wymiar kary orzeczono wobec oskarżonego karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych po 30 zł. każda stawka. Orzeczona kara jest, zdaniem Sądu, adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości tak przypisanego czynu oskarżonemu, do stopnia jego winy i nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Oдноśnie czynu 47 aktu oskarżenia –punkt 3.12 wyroku

W tym zakresie apelacja, tak jak poprzednio, kwestionuje ustalenia faktyczne uznając, iż dokonane zostały jedynie na podstawie zeznań J. D., których ocenie zarzuca obrazę art. 7 kpk. Faktem jest, że samo zdarzenie zostało opisane jedynie przez tego świadka, jednak pomija skarżący dowody i okoliczności z nich wynikające, które słusznie zostały uznane przez Sąd Okręgowy jako potwierdzające relacje świadka. Sąd ten w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.226-229, 448, 458) powołał wszystkie istotne dowody i okoliczności z nich wynikające, poddał je analizie i ocenie, wykazując z jakich względów uznał za wiarygodne zeznania J. D. oraz w jakim zakresie znajdują one potwierdzenie w pozostałych wskazanych dowodach. Świadek J. D. nie znał K. Z., jak też pozostałych osób, o których zeznaje pokrzywdzony. Mimo to J. D. dysponował jego zdjęciem – w toku postępowania zabezpieczonym u K. D. – z zapisanym przez W. Z. (ojca skazanego M. Z. (1) ps. (...)) adresem pokrzywdzonego, numerem rejestracyjnym samochodu i miejscem jego parkowania. Przy uwzględnieniu powyższego i przy wykazaniu przez Sąd I instancji całego kontekstu sytuacyjnego nie można stawiać temuż Sądowi zarzutu naruszanie art. 7 kpk przy ocenie zeznań J. D..

Warto też zauważyć, iż pokrzywdzony o tym konkretnym zdarzeniu nie wiedział, realizacja czynu nie doszła do skutku i wiedzą o nim dysponowali tylko sprawcy. Ta okoliczność dodatkowo uzasadnia stanowisko Sądu Okręgowego, iż jedynym racjonalnym wytłumaczeniem treści zeznań J. D. jest ich zgodność z rzeczywistością. Dlatego też brak jest podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, ustaleń w zakresie winy oskarżonego R. Z. jak i kwalifikacji prawnej przypisanego jemu czynu, przy uwzględnieniu, że oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 kk, a nie art. 64 § 2 kk, co też podniósł Sąd I instancji. W tym więc zakresie konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku, tak jak i zachodziła konieczność wyeliminowania art. 65 § 1 kk, bowiem z opisu czynu przypisanego oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem nie wynika, aby zastosowanie tego przepisu było prawnie uzasadnione.

Dodatkowo można zauważyć, że zastosowany przez Sąd Okręgowy art. 22 § 2 kk dotyczy podżegacza i pomocnika, a nie dotyczy sprawcy polecającego, za jakiego został uznany oskarżony R. Z.. Jednak kierunek apelacji uniemożliwił w tym zakresie stosowną korektę.

Zmiany dokonane w zaskarżonym wyroku w zakresie ww. wskazanych czynów skutkować musiały orzeczeniem wobec oskarżonego R. Z. nowej kary łącznej, którą orzeczono w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności (na poczet której zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie) i 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 zł. Tak orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności i winna skutecznie spełnić swoje ustawowe cele.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku. O kosztach orzeczono na mocy art. 627 kpk, o opłacie na mocy art. 2 i 3 w zw. z art. 10 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w

sprawach karnych z późn.zm. O wysokości wynagrodzenia obrońcy orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, uwzględniając obecność obrońcy na 10 rozprawach odroczonej i jednej – ostatniej, gdzie doszło do rozpoznania sprawy.